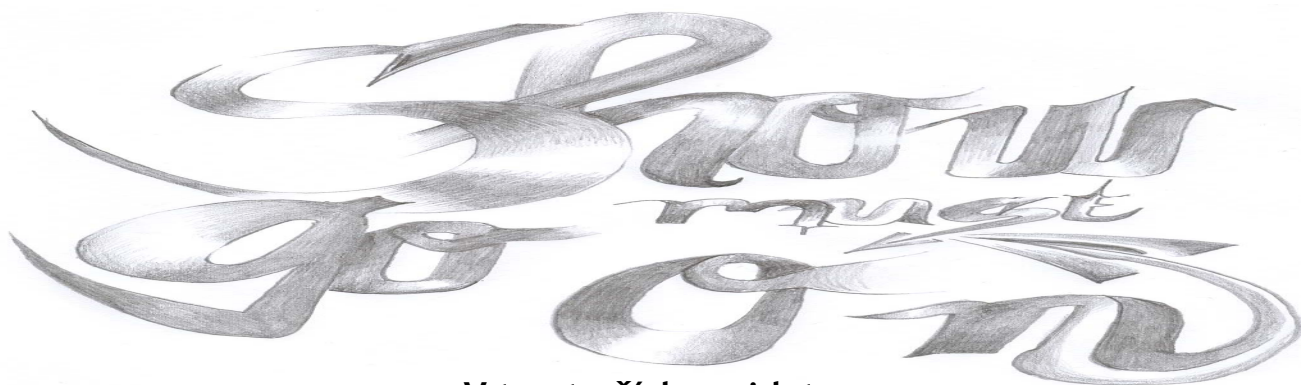


SEM TEX (T)

II. ročník, No. 1

Časopis Obchodní akademie a Hotelové školy Turnov



V tomto čísle najdete:

Exkluzivní informace o nové školní jídelně

Co vše se stalo a co nás teprve čeká

Rozhovor s panem učitelem Drašnarem a spoustu dalších zajímavostí

OBSAH:

Obsah, Tiráž, Úvodník	2
První dojmy z písemek	3
Nový školní rok	4
Anketa: Prváci	4
Žebříček učitelů	5
„Perličky“ z maturit	5
Absolventi 2006 (H4B)	6
Ekologický kurz A1	7
Praxe v Německu	8
Gastro Junior 2006	9
Nová školní jídelna	10
Evropský den bez aut	10
SŠ atletický pohár	11
Poradna	11
Víc než jen škola	12
Příběh jedné ženy	13
Francouzi u nás	14
Povzdech	15
Fotoromán	16
Recepty	18
Rozhovor s...	19
Bezpečnost práce	20
Čeká nás...	20
Bratři	21



koupit bagety a pít. Když jsme deset minut před odjezdem přiběhli na naše nástupiště, vlak do Českých Budějovic doslova praskal ve švech. Několik tisíc lidí mělo stejný nápad jako my! Lezli jsme dovnitř okýnky, střechou, stáli na jedné noze namačkaní na sobě a celých 150 km se modlili, aby nebyla výluka. Vlak do Krumlova jsme samozřejmě nestihli, takže se tříhodinová zásoba času smrškla na dvacet minut. Když nás řidič městského autobusu odmítl v Krumlově naložit, měli jsme co dělat, abychom vůbec stihli vodácký autobus.

Stany nebyly ještě úplně postavené a už se naše zpcená těla vrhala do Vltavy. Několik lidí proud odnesl pár kilometrů od kempu, takže si už večer stihli omrknout první jez. Několik jiných lidí strhla bahenní válka ve stylu: nic není tak špinavé, aby nemohlo být ještě více zašpiněno! Několik dalších lidí se slovy: „Fuj! Do toho bych nevlez!“ šlo zkusit místní sprchu. A několik ostatních lidí vyčerpáním zemřelo!

Trochu jsem se bála, že mí studenti vezmou tenhle neškolní vodácký výlet především jako pijácký výlet. Ukázalo se, že neoprávněně. Jednak jsem je svým vodáckým uměním asi natolik vyděsila, že chtěli být strážliví, aby měli šanci svou nejoblíbenější paní učitelku z vody vytáhnout, a pak po prvním bujarém večeru jim v kapse

Člověk by si řekl, že učitel bude mít svých studentů za deset měsíců oboustranné hry „Nejslabší, máte padáka“ dost. Divila jsem se sama sobě, že jsem souhlasila s vodáckým výletem po Vltavě. Po rozhovorech s mými zkušenějšími kolegy jsem začala pochybovat o svém zdravém rozumu. Ještě nikdy jsem neseděla v kánoji ani na suchu a teď s půlkou třídy hodlám vyrazit přes půl republiky na vodu.

Teoreticky jsem byla připravena výborně. Protřelý vodák Ondra Illich mi krátce před začátkem prázdnin na ekologickém kurzu v cukrárně na rakvičce vysvětlil, co je to loď, jak se drží šlehačkou nahoru a jak se vylízt ze situace, když se bárka převrhne. Jak se později ukázalo, na několik klíčových rad zapomněl.

To, že jsem nikdy na vodě nebyla, jsem nikomu nezatajovala, na druhou stranu jsem to moc nerozhlášovala, aby nevznikla panika. Stačily mi pohledy Alenky Loudové, když jsem jí na obědě „utěšovala“ větou: „Musíš doufat, že se ti Ondra vrátí.“, nebo neznámého otce na nádraží, který mi pomáhal s krosnou se slovy: „To jsem rád, že s nima jedete. Ona moje dcera ještě na vodě nikdy nebyla.“ a já mu bezprostředně a upřímně odpověděla: „Nebojte, já taky ne!“

Cesta začala nad očekávání dobře – našli jsme správný vlak a ten skutečně vyrazil směr Praha. Po nedávné exkurzi s mojí třídou do Svijan a operním představení v Jablonci, kdy jsme takové štěstí neměli, jsem v takhle skvělý začátek ani nedoufala. Hrábla jsem do strun a zkoušela nemyslet na to, že možná strkám hlavu do oprátky.

V Praze jsme se dopustili zásadní chyby, že jsme si šli

Sem tex(t), časopis Obchodní akademie a Hotelové školy II. ročník, 1. číslo
Redakce: viz jednotlivé příspěvky.
Adresa školy: OAHŠ Turnov, Zborovská 519, 411 01.
Kontaktní mail na redakci: semtext@seznam.cz



zůstaly prostředky na pouhé přežití. Pravděpodobně proto, že se domnívali, že jsem na tom po finanční stránce podobně, druhý den mi bratrsky nabízeli jedno z šesti načatých a rozpitých piv, která jim věnoval soucitný Holanďan. Už ani nevím, proč jsem odmítla.

Zásadní okamžik pro mne nastal ve chvíli, kdy jsem nasedla do lodě. „To musím zvládnout! Sice je to trochu nestabilní, ale to půjde, určitě! Hlavně se neudělat první a být ostatním pro legraci... První jez... HůůÁáá... Super!!! My jsme to projeli!!! Pohoda. Začíná se mi to líbit. Krásně se to tu kolíbá a ani nemusím pádlovat.“ Nakonec se ukázalo, že pro naši kánoji budou kritické druhé jezy. Výsledky druhého jezu první den: dva k smrti vyděšení nevodáci, dvě odřené nohy, jedno odřené břicho, jedna uplavaná bota; výsledky druhého jezu druhý den: dva na....., zdecimovaní nevodáci, kteří se dušují, že nikdy už na loď dobrovolně nevlezou, dvě odřené nohy, jedno odřené břicho a jedno zlomené pádlo! Obavy o ostatní členy výpravy byly zbytečné. Raft'áci si na některých jezů všimli, až když se zrudně otočili, pro ostatní kanoisty byly jezy vzrušo. Nám šlo o život! Navíc jsem od „dětí“ (kromě dárku) ke čtvrt století své existence dostala exkluzivní převrhnutí.

Jestliže jsem se během těchto několika dnů stala vodákem, tak tedy takovým, který čas netráví na vodě, ale ve vodě. Říkám si, že mě ostatní nenechali utopit jen proto, že je vám vždycky líp, když vidíte, že někdo je na tom hůř. Nemusela jsem se bát, že bych se nějak extrémně ztrapnila: zažili mne jako nelyžaře na horách a jako neturistu při výstupu na Sněžku! Přesto všechno jsem moc ráda, že jsem měla možnost tuhle akci zažít. Děkuju!

...No a v podobném duchu probíhaly ostatní dny mých prázdnin... To se pak člověk nemůže divit, že se školy nemůžu dočkat!!! ☹

▪ Soňa Flégrová



První dojmy z písemek

Tak, a už je to tu! S prvním školním dnem přišlo učení a s ním první opakovací písemné práce. Někdo už před koncem prázdnin zdvihal oči k nebesům, aby se před nimi uchránil, ale v tomto případě nám neumí pomoci ani sám „rohatej“. Po dvou měsících prázdnin jsme museli opět rozžhavit naše mozkové „závity“, abychom obstáli u prvních písemek. Premiantům tříd to ani nepřišlo, že nastalo období zvané „prověřovací“! Ale ostatním, které by přes prázdniny nenapadlo otevřít jedinou knížku a průběžně opakovat učivo, to došlo, a to velmi drsně! Najednou se shání knížky, dopisují sešity, aby se doplnily vědomosti na tu *zitrýšší* písemku! Zrovna když je ta



nejnevhodnější chvíle a my se snažíme učit, vstoupí do toho vše nečekané (náhlá návštěva, která se nedá odbýt, kamarádi, kteří by chtěli jít ven, a spousta dalších velmi důležitých věcí!), takže vlastně nemáme na výběr a učení se musí na chvíli odložit. I přes to, že jsme přes prázdniny nic nedělali a užívali si volna, chodili s kamarády ven a už vůbec se neučili! Nezbyvá nic jiného, než se k tomu učení (po všech důležitých okolnostech) vrátit. A doufat, že nám zas časem dojde, že jsme opět ve škole, a že se musíme učit a úspěšně probudit šedou kůru mozkovou, abychom zvládli i další písemky, které na nás v průběhu roku ještě čekají!

▪ Markéta Mužíčková

Opět škola aneb Nový školní rok pohledem maturantky

Září je vlastně takový malý Nový rok, jenomže nekončí ten starý, končí jen prázdniny. Přesto si mnoho lidí, a to nejen studenti, dávají spoustu předsevzetí. Určitě to také znáte – budu se učit pravidelně a soustředěně, povedu si líp sešity, nebo taky nebudu kouřit, chodit do hospody... Ano, tak nějak vypadá první září a vůbec začátek školního roku.

Jako malá jsem se vlastně do té školy celkem těšila – po dvou měsících uvidím spolužáky, vytočím ty starý páprdy a třeba konečně dosáhnu nějakých studijních výsledků. Nějakým nedopatřením samozřejmě. Tak jako většina studentů jsem si tohle každoročně říkala a vydrželo mi to sotva týden (snad jen kromě vytáčení učitelů). Dokonce ještě loni jsem se těšila, ale tenhle rok se něco změnilo...

Jelikož se řadím k téměř nezdolným optimistům, utěšovala jsem se, že vzhledem k tomu, že je to rok poslední, bude třeba opravdu jiný. V hloubi duše jsem doufala, že lepší. Ovšem i mě tentokrát při prvním kroku přes práh třídy elán přešel. Po těch třech letech prožitých v téže třídě mi už tváře spolužáků, i přesto že je mám celkem ráda, strašně lezou na nervy a kantoři se proti nám již také obrnili. Nevyvede je z míry už ani připínáček přilepený na klice sborovny. Začala jsem nesnášet mladší studenty (ne že bych je dřív měla ráda, ale teď už bych je na potkání strčila), a ty studijní výsledky? Tak na ty jsem vskutku zvědavá, poněvadž do května se musím naučit tolik věcí, že mi z toho jde hlava kolem. Usoudila jsem tedy, že na tvrzení: „Zkouška je od slova zkusit“, asi něco bude. Nicméně i přes to jsem našla na začátku tohoto školního roku dvě pozitivní věci. Obvyklé předsevzetí s hospodou se splnilo tak nějak samo, jelikož už na ni nemám čas (dobře, aspoň ne tolik času☺), ale hlavně: plaveme v tom všichni, takže mě ještě stále těší škodolibá radost z toho, že ty neškodolibé studenty z toho netěšíš nic.

▪ Pavla Kohoutková ve spolupráci s Ozi (GyTu)

Anketa: "Prváci"

Tak nám uplynul rok a máme tu nové prváčky. Udělala jsem s nimi anketu, abych zjistila, jaké pocity měli oni, když jsem nastupovali, a jak to vidí teď. Když se nad tím tak zamyslím, tak většina měla podobný názor jako já. Proč jsem si vůbec vybrala tudle školu? Chtěla jsem být dál od baráku a přála jsem si, aby střední škola, kterou budu studovat, byla hotelovka, protože jsme vždycky chtěla cestovat. Já jsme se třeba do školy těšila kvůli tomu, že poznám nové lidi, a hlavně na intr. Do školy jako takové se mi vůbec nechtělo. A jak jsem to viděla po měsíci? No žádnéj zázrak. Bála jsem se matiky a češtiny, protože jsem z nich propadala. Ale po tom roce jsem názor změnila zase k lepšímu. Teď si můžete porovnat vaše pocity s jejich.

▪ Kristýna Kunstová

- 1) Proč sis vybral(a) tuto školu?
- 2) Jak se si sem těšil(a)? Proč?
- 3) Jak to vidíš teď?

Dominika, H1B

- 1) Protože jsem chtěla dělat cestovní ruch.
- 2) Moc jsem se netěšila, a když jo, tak nejvíc na intr a na školu, protože vypadala hezky.
- 3) Učitelé nic moc, škola v pohodě až na vaření.

Michaela, H1A

- 1) Protože je nejlepší z oboru hotelovek.
- 2) Těšila jsem se na odborné předměty a na poznání nových lidí.
- 3) Spokojenost až na ZPV.

Aneta, H1A

- 1) Protože jsem chtěla studovat jazyky.
- 2) Těšila jsem se na jazyky, nové lidi a taky na společenské oblečení.
- 3) Učení je celkem záhul-rozdíl než na základce.

Gábina, H1B

- 1) Chtěla jsem jít na dobrou školu.
- 2) Hodně, protože jsem chtěla vypadnout ze základky. Protože tady je to, co mě baví
- 3) Hmm..celkem v pohodě to je...

Petr, A1

- 1) Myslel jsem, že je jedna z nejlepších v okolí.
- 2) Těšil na nové lidi a prostředí.
- 3) Lidi, prostředí a škola dobrá, učení těžký.

Pavel, H1B

- 1) Protože chci na cesták.
- 2) Hodně, poznám nový lidi, zajímavý předměty, naučím se něco praktickýho.
- 3) Líbí se mi tady hodně, jsou tady super lidi až na některý učitele v pohodě.

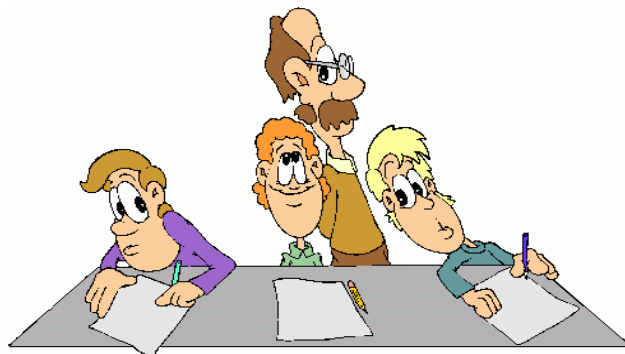
Barbora, H1B

- 1) Protože mám ráda jazyky, komunikaci s lidmi a ráda bych cestovala.
- 2) Těšila jsem se celkem dost, protože jsem chtěla poznat nové lidi.
- 3) Jo, celkem dobrý, až na učitele a na učení.

Žebříček učitelů

Anketu jsem prováděla mezi žáky všech ročníků a různých pohlaví naší školy. Našli se i žáci, kteří se mi svůj názor sdělit nechtěli, nebo i tací, kteří se mnou smlouvali, jestli by ta anketa nešla předělat na nejméně oblíbeného učitele. Pro mě osobně výsledky nijak překvapující nebyly, ale i přesto jsem našla pár učitelů, které bych vyřadila. Jmenovat je z jasných důvodů nebudu.

Nakonec se nám na třech místech umístilo sedm učitelů. Celkem 50 dotázaných studentů naší školy rozhodlo takto: (prosím famfáry☺)



Na **1.místě** se umístili:
Radek Drašnar
Mgr. Ondřej Illich
Mgr. Zuzana Šimáková

Na **2. místě** se umístily dvě dámy:
Bc. Iva Špetlíková
PhDr. Eva Špínová

Na **3. místě** se umístily rovněž dvě dámy:
Mgr. Blanka Valešová
Jana Sudková

Výsledky jsem nijak nezkrasila ani jinak neupravila. Všem učitelům, kteří se umístili, ze srdce gratuluji. Dofám také, že učitelé, kteří se neumístili, nebudou ronit slzy a budou výsledky brát s nadhledem. Můžu jim jen doporučit, aby na nás byli hodnější, netrápili nás s písemkami a zkoušením, aby se příští rok také umístili ☺

▪ Kristýna Školníková

"Perličky" z loňských maturit

Zkoušející: Vytáhl sis otázku "Literatura po roce 1968", tedy nám nejdříve objasni, co je na tomto datu tak zajímavé.

Student: ... (dlouze přemýšlí)... To nás obsadila vojska...

Zkoušející: Správně. A jaká vojska.

Student: Spojenci.

Zkoušející: (padající do mdlob se stále ještě nevzdává) No to určitě ne! Obsazení naší republiky hodně souviselo s vývojem po roce 1948. Co se tehdy stalo?

Student: ... (dlouze přemýšlí)... To skončila druhá světová válka!

Zkoušející, komise i předsdkyně jsou v totálním rozkladu ☹

Zkoušející: V regionu jižních Čech je několik zajímavých míst pro milovníky dobrých nápojů. Která města mám na mysli?

Student Hotelové školy (orientace cestovní ruch): ... Plzeň... tam se vyrábí Pilsner Urqell.

Zkoušející: Správně. A ještě alespoň jedno město s významnou značkou?

Student: ... (tápe a zarytě mlčí)

Zkoušející (potichu): ...Českéee Buuudějooovice...

Student: České Budějovice

Zkoušející: A ta značka?

Student: Já nevím, mě pivo nechutná!!! ☹

Student: Další proud jsou ruralisté. Tam patřil třeba František Křelina. Ten několik let seděl.

Zkoušející: Kde seděl?

Student: Ve vězení.

Zkoušející: A kvůli čemu?

Student (dlouze přemýšlí): No ve 30tých letech byla hospodářská krize, tak kradl jídlo!!! ☹

▪ Soňa Flégrová



Absolventi 2006 (H4B)

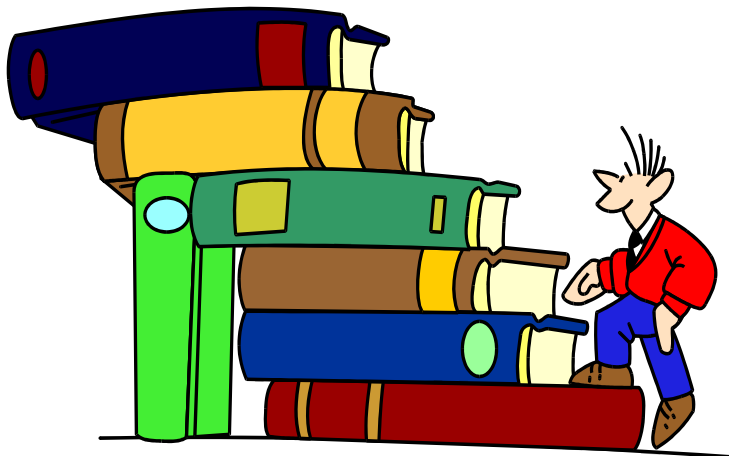


Zajímají Vás životy našich absolventů? Konkrétně bývalé H4B? Kde jsou? Šli pracovat nebo dál studovat, zůstali v Čechách nebo odešli do světa? To vše a možná ještě něco navíc se dozvíte **PRÁVĚ TEĎ!**

Já jsem se zeptala za Vás!

Celkem odmaturovalo 29 studentů. Z toho se čtyři studenti rozhodli pokračovat v dalším vzdělávání, a to na vysoké škole v ČR, šest maturantů studuje vyšší odborné školy také v ČR a tři měli velké „štěstí“ - studují v zahraničí, v Austrálii a Skotsku. Ještě jeden student zatoužil po studiu, a to na jazykové škole opět v ČR. Další dva naši „předchůdci“ se „vrhli“ do velkého světa možností, odešli za prací do ciziny - jedna jako au pair a druhý je zaměstnán v hotelu v konzervativní Anglii.

Sedm odvážných lidí se rozhodlo zkusit své štěstí tady u nás doma a pracují v oboru, který tak dlouho a pilně studovali – šest pracuje v oboru gastronomie a jeden v cestovním ruchu. Další pracuje v jedné nejménované firmě mimo svůj obor. Už jich zbývá pouze pět. Z těchto lidí tři teprve zvažují možnosti, osudy posledních dvou bohužel nejsou známy. Z těchto zjištění je vidět, že život je nevyzpytatelný a každý má možnost se uplatnit ve světě i doma. Všem bývalým, přítomným i budoucím studentům přeji hodně úspěchů v kariéře i v životě!



A teď jsem pro Vás připravila krátký rozhovor s bývalou studentkou H4B, Veronikou Cejnarovou.

Nejdříve něco o oné studentce: studuje Vyšší odbornou školu zahraničního obchodu se zaměřením na cestovní ruch v Jablonci nad Nisou, odmaturovala loni v daném termínu s třemi jedničkami a jednou trojkou, přijímačky udělala na tuto školu s tímto zaměřením jako jediná z celé třídy.

Proč sis zvolila další studium místo práce?

Pracovat budu celý život, tak proč se do toho tak hnát. Střední školu má dnes skoro každý a když chce člověk něčeho dosáhnout, musí znát víc.

Co si myslíš o přijímacích zkouškách a jaké je studium?

Přijímací zkoušky byly těžké, ale nyní mám větší problémy s velmi těžkou matematikou. Šla jsem na tuto školu kvůli jazykům a zatím mě sráží matika. Jedeme velice rychle a mnozí nestíhají. Ještě bych chtěla dodat, že se mi ani moc nestýská, možná i proto, že máme velkou nástěnku s prospekty a diplomy ze soutěže Svět patří nám, má čestné místo u učeben informatiky.

Jaké možnosti studia jsou na vaší škole – zaměření, jazyky...?

Zaměření jsou tři: cestovní ruch, zahraniční obchod a pojišťovnictví. Jazyky máme dva – angličtinu a španělštinu, chceme si prosadit

nepovinnou němčinu, je škoda zahodit čtyři roky učení. Ale myslela jsem si, že výuka cizích jazyků bude na vyšší úrovni.

A nevýhody studia oproti pracovnímu poměru? Doporučila bys studium i dalším potenciálním uchazečům o studium právě na této škole?

Rozhodně ano, ne nadarmo se říká : „Co se v mládí naučíš, ve stáří jako když najdeš!“ Já jsem se svou volbou naprosto spokojená a nemyslím si, že by mi něco uteklo. Možná jediné negativum je neustálý nedostatek peněz asi jako u každého studenta. Ale jinak je to fajn, vše za vás platí stát a ještě vám posílají přídatky, k tomu nějaká brigáda a život je krásnej!“

Co by jsi nakonec vzkázala letošním i budoucím maturantům?

Jděte do to ho! Nenechte se zastrašit, ale ani se tomu nepokoušejte vyhnout, stejně vás to všechny čeká a nemine. Dokud se studuje, je to fajn, pak přijdou trable!

Poznámka: informace získané za přispění bývalého třídního učitele p. Radka Drašara

▪ Lenka Rousová

Ekologický kurz loňské A1

Dlouhou cestu a lehkou nedočkavost zakončil příjezd do ekologického střediska SEVER v Horním Maršově. Představy romantické chaty v horách, zkazila cihlová obrovitá základní škola, vedle které však tekla Úpa. V ní se prohánělo dost pstruhů, což jsem naprosto netušil a nevzal jsem si potřebné náčiní pro to, abych nějakého z nich ulovil a malinko obohatil nic moc stravu z jídelny na pile. Poslední moje naděje byla pančelka třídní, která se musela účastnit svých promocií a měla



pozorovali a zkoumali živočichy a rostliny. Tato část byla pro některé z nás dost dobrodružná, jelikož většina trpí různými fobiemi z pavoků, koček, koz atd. Myslivci z nás museli mít obrovskou radost, že jim strašlivým jekotem plašíme srnky.

Při jednom z výletů do přírody jsem si vyčíhнул hodně pěkný stromek, ze kterého by šla udělat hodně dobrá zbraň na pstruhy. Za chvíli byl oštěp hotovej, ale ryby to asi někde slyšely, a tak mi odpluly někam dopříc. Ale stejně jsem se jich dočkal, a to když jsme lovili pro sledování a bádání vodní živočichy v nějakém potůčku, co tekla do Úpy. Rybky se snažily ukrýt pod kameny, ale silný proud mi pomohl a vtáhnul je do cedníku na těstoviny. Chvilí jsem přemýšlel, jak bych ty pěti centimetrový pstroužky ugriloval, ale nakonec jsem je nechal bejt v doufání, že si je někdy dám, až vyrostou.



příjet ve svém fafoušoj o něco déle. Mobil jsem měl hned při ruce, a proto jsem nemeškal a vytočil SONU. Ta mě však zprávou, že to bere zkratkou a nejede přes Turnov, moc nepotěšila.

Před dveřmi na nás čekali Mírek s Jitkou, na první pohled nijak zvlášť sympatičtí lidé. Tito dva se nás po celý pobyt snažili zaměstnat různými aktivitami zaměřenými na stmelení třídy, při kterých jsme se učili spolupracovat ve skupině. Vydávali jsem se i do přírody, kde jsme řešili různé problémy,



Naše instruktory hodně zajímaly naše názory a pohledy na postavení člověka v přírodě a globální problémy lidstva. A tak jsme na tato témata někdy i dost bouřlivě diskutovali a nemilosrdně hráli různé hry. Snažili se v nás probudit zájem o tuto problematiku, což bylo určitě dosti obtížné. Z mého pohledu byly některé věci až přehnané, třeba třídění odpadků asi do deseti košů nebo příliš přehnané názory instruktorů na ekologický styl života.

Každý den byl nabyt ale největší dobrodružství byli noční toulky po pokojích, většinou se pak pokoje stávali smíšené a málokdy to zkazila noční hlídka v podobě naší nespavý paní třídní. Ale potom všechny tyhle dny strčil do kapsy ten poslední večer kdy to už organizoval Illich s plnou hlavou her. To se to potom ve společenské místnosti podobalo těm bezvadným večerům na lyžáku. Někteří se tomu programu zdrželi a udělali si svůj program, který nebyl vždy v mezích pravidel. O výletu na Sněžku se zmiňovat nebudu, jelikož některým jednotlivcům přinesl málem smrt.

▪ Tomáš Votrubec

Praxe v Německu aneb Hurá do ciziny

Všechno začalo na prvních třídních schůzkách ve druhém ročníku, kdy pan ředitel přišel do naší třídy za našimi rodiči a řekl pár informací o praxi v Německu. Nakonec, asi po dvou měsících přemýšlení, jsem v lednu odevzdala závaznou přihlášku na 3 měsíční praxi do Německa. Netrvalo dlouho a v květnu přišly do školy smlouvy, kde jsme se dozvěděli kdo, kdy a kam pojedeme.



Prvního června jsme měli všichni odjíždějící v prvním termínu sraz v 5:00 na parkovišti za naší školou. Naložili jsme kufry a s panem Drašnarem za volantem jsme vyrazili. Po 7 hodinách jízdy jsme konečně dorazili do Berchtesgadenu, kde jsme se sešli s jedním pánem, který nás v Berchtesgadenu a okolí rozdělil. Na chvíli jsme šli do pizzerie Dalmacija, kde pracovali 3 naši praktikanti. Zde jsme dostali kávu, popř. nějaké nealko. Kolem 13:00 jsem odjela s pánem, co nás rozděloval, a panem Drašnarem do hotelu Kronprinz, kde jsem měla pracovat.

Po příjezdu na hotel jsem ještě chvíli čekala, než si pro mě přišla paní (dělala hlavní pokojskou) a vzala mě s ostatními na oběd. Po obědě mi jedna praktikantka ukázala v práci co a jak. Pokoje se uklízeli po jedné, max. po dvou. Práce pokojských obnášela mytí koupelny, stlaní, povlíkání postelí, utírání prachu a luxování. Tuto práci jsem dělala celé tři měsíce. Pracovní doba byla buď od 7 do 16 nebo od 9 do 18 hodin. Ten, kdo začínal v 7, tak uklízel buď saunu, recepci nebo myl WC. Potom jsme uklízely pokoje, které se dělaly většinou do 15 hodin a poslední hodinu v práci jsme skládaly ručníky a myly WC. A ten, kdo začínal v 9, tak uklízel pokoje do 15 hodin a potom se zabýval úklidem v hotelu – otírání prachu na chodbách, mytí oken na pokojích a prostě to, co bylo potřeba.

Ubytovaná jsem byla s ostatními praktikantkami na jedné ubytovně asi 10 minut od hotelu. Na první dojem můj pokoj vypadal depresivně, avšak po pár dnech jsem si to tam zútulnila. Dveře od pokoje vedly do většího pokoje – obývacího, kde jsme měly stůl, křesla, gauč a i televizi. Z obývacího pokoje vedly ještě jedny dveře do jednoho pokojíku. Zde bydlely dvě praktikantky z Maďarska. Všechny jsme měly společnou kuchyňku a sociální zařízení.

Po 14ti dnech přijela moje spolužačka, se kterou jsem měla pokoj dohromady, a ještě jedna praktikantka z Velkého Meziříčí, která spala v obývacím pokoji. Chvillemi zde bylo rušno díky nemalému počtu praktikantek, avšak v dobrém slova smyslu. Díky téhle partě si myslím, že práci a odloučení od domova a od přátel jsme všechny zvládly snáz. Zažily jsme tam spoustu legrace a zážitků, na které se nedá zapomenout. Nevýhodou bylo, že jsme dělaly různě, a většinou volno mívala každá zvlášť. Lépe by se volný čas využíval společně.

Tato praxe mi dala hodně do života. Tím, že jsem byla odloučená od rodiny a od přátel, musela jsem se tam starat sama o sebe a díky tomu jsem poznala, jaké to je žít sama. Po této praxi si vážím věcí, které mi dříve připadaly samozřejmostí a také jsem si uvědomila, že vydělat peníze nemusí být vždy jednoduché. I když tato praxe byla náročná z psychické i fyzické stránky, rozhodně toho nelituji.



▪ Jitka Špačková

Gastro Junior 2007 - Nowaco Cup - Regionální kolo

Je 22. září 2006, pět hodin ráno a nakládáme auto ještě s kuchařem (Jindrou Jelínkem) a cukrárkou (Pavlou Chvalovou). Když konečně vše nastrkáme do auta, můžeme vyrazit. Jedeme s našimi učitelkami do Pardubic na regionální kolo v soutěži Gastro junior. Konečně dorazíme do Pardubic na parkoviště u ČEZ arény, kde se koná naše soutěž. Jsme tady malinko dřív, tak musíme asi čtvrt hodinky počkat. Už ale jdeme dovnitř, kde si taháme pořadová čísla, podle kterých budeme soutěžit.



Po prohlídce haly jdeme do otevřené „restaurace“ a dáváme si snídani a k tomu samozřejmě kafičko. Nevím, čím to je, ale začíná být cítit malinko nervozita, která se nadále stupňuje s blížícím se aktivním zapojením do soutěže. Kuchař si vylosoval



9., cukrářka si vylosovala 6., no a já? Já jsem si samozřejmě vylosoval 12., což znamená, že jdu až jako poslední soutěžící v tomto dni. Na jednu stranu jsem rád, alespoň se podívám, jak na tom ostatní jsou, ale na druhou stranu už to chci mít za sebou.

Z hlediště zjišťuji, že každý soutěžící pojal svůj soutěžní úkol (přípravu ovocného fondue a k tomu porcování jednoho druhu ovoce před hostem) úplně jinak. Už se to blíží, za chvíli jdu na to. Ještě rychle všechno připravuji a suroviny dávám do misek. Přeríkávám si text, který mi vypadává a nemůžu si na nic vzpomenout. Je mi jasný, že nervozita pracuje na maximální obrátky a mně nezbývá, než se s ní poprat.

A je to tady! Jedenáctá soutěžící dosoutěžila a já se už připravuji a prostírám stůl. Když už mám vše nachystané, zjišťuji, že mi někdo vzal moje skleničky na víno. Bylo to hrozný, ale naštěstí se skleničky asi po třech minutách našly. Oddychuju si a jsem rád, že se můžu dále soustředit na hlavní část mého soutěžního úkolu. Dávám svolení ke spuštění stopek a začínám: „Dobrý den, jmenuji se Michal Híře a přijel jsem k Vám z Obchodní akademie a Hotelové školy v Turnově. Budu vám připravovat ovocné fondue a doplním ho vhodným nápojem. Dovolte, abych začal nápojem. Vybral jsem pro Vás přívlaskové víno, Chardonay, ročník 1999. Je to...“ Najednou mi vypadává text a nevím, co mám říkat. Přemyslím narychlo a snažím se vzpomenout. Naštěstí si po pár vteřinách vzpomínám a pokračuji: „Je to ledové víno.“ Ta chvílka, kdy jsem měl výpadek, mi připadala jako celá věčnost, zvládnul jsem to. Pak už to běží jako hodinky a všechno vychází, tak jak má. Soutěžní úkol jsem splnil a ze mě padá stres, který jsem měl před soutěží.



Po krátké časové pauze nastává vyhlášení výsledků. S očekáváním všichni trneme, jak jsem dopadli. Jako první vyhláší cukráře a cukrářky. V této kategorii končí Pavla na pěkném 12. místě. Tím pádem pokračuje do Brna. Dále vyhláší číšníky. Končím celkově na 3. místě z Česka, vyhrávám pohár a též pokračuji do Brna. Je to opravdu šťastná chvíle, jak pro mě, tak i pro moji paní učitelku Chvalovou, která mě připravovala a měla se mnou určitě spoustu nervů, což jsem jí vůbec neulehčoval. Nakonec vyhláší kuchaře. Jindřich skončil na 12. místě a také pokračuje do Brna. Všichni jsme ohromně šťastní a těšíme se na celostátní kolo. Tímto děkuju paní Chvalové, Špetlíkové a Sudkové za pečlivou přípravu na soutěž.



▪ Michal Híře

Nová školní jídelna

Jak asi všichni víme, tak většina žáků naší školy dochází na obědy do relativně vzdáleného Domova mládeže. Naštěstí má ale škola volné prostory a hodlá je využít právě pro strážníky. Nové jídelny se dočkáme nejdříve 1. listopadu, druhý termín otevření je 1. prosinec. S největší pravděpodobností bude jídelna využívána pro podávání obědů a večeří. Snídat se, pokud to město umožní (neboť prostory Domova mládeže vlastní právě město), bude stejně jako dnes ve „staré“ školní jídelně.

Nová školní jídelna bude pravděpodobně rozdělena do

dvou částí. První pro žáky a druhá pro cizí strážníky a učitele. V té budou obsluhovat žáci Hotelové školy, kteří zde budou vykonávat svou praxi nejen v obsluze, ale i v kuchyni. Několik měsíců bude zaveden zkušební provoz, což znamená, že se v jídelně bude stravovat v době obědů asi 400 až 500 osob, jako tomu bylo doteď. Po zdárném konci této doby se počet strážníků asi zdvojnásobí, což znamená kolem 1000 obědů každý den.

Pro zvýšení kvality a produktivity práce a pro nutnost vyhovění předpisům škola do kuchyně nakoupila „super

moderní“ vybavení asi za 800 000 Kč, větší finanční částkou, a to asi 16 500 000 Kč, přispělo město a stát. Pro strážníky bude zachován rezervační systém „a la velká krabice“, a možnost objednání a přebjedení a zrušení stravy po internetu. Této služby můžete využít již teď na www.e-jidelnicek.cz. A na závěr je tu ještě jedna malá radost. V nové jídelně si budeme moci vybírat oběd ze třech jídel! Tak všem strážníkům přeji dobrou chuť, praktikantům pevnou ruku a školní jídelně hodně štěstí.

▪ Tereza Šilhánová

A co na to zaměstnanci kuchyně?



Z předešlého článku o stěhování kuchyně víte, kdy a jak se bude stěhovat kuchyně z domova mládeže do naší školy. Ale co na přesun říkají hlavní aktéři ve vytváření našich obědů?

Někteří se nemohou dočkat, ale někteří o tom nechtějí ani slyšet. Proč? Protože by nestíhali autobus? Ne, protože oni sami ani neví, jaké vymoženosti a vybavení se v nové kuchyni objeví. Navíc podmínky, jaké zatím škola nabízí, prý nejsou zrovna ideální. V kuchyni nejsou okna, takže tam zaměstnanci budou „zahrabaní jako v bunkru“ nebo jako (podle slov jedné z kuchařek) „krtci“. Šatny se nacházejí ve sklepě, kde se velkým vlhkem vytvořila plíseň. Podle slov našich kuchařek jsou na novém působišti zatím horší podmínky než v domově mládeže, kde mají alespoň poměrně pěkný výhled z oken a docela čisté šatny. Ruku na srdce: chtěli byste se převlékat v šatně, kde je plíseň, a nebo pracovat zhruba osm hodin denně v místnosti bez oken? Myslím, že ne. Proto doufám společně s kuchařkami, už kvůli naší spokojenosti s obědem, že škola s těmito drobnými nedostatky něco udělá a vylepší tak pracovní podmínky, než se bude kuchyň stěhovat.

▪ Lucie Sklenářová

Evropský den bez aut



V pátek 22. 9. 2006 se naše škola zúčastnila „Evropského dne bez aut“. Z mé třídy (A2) bylo vybráno osm žáků včetně mne, abychom se tohoto dne zúčastnili a zároveň tím pomohli policistům, kteří tuto akci pořádali. Ráno jsme se hlásili u p. Doležala, který měl tuto akci na starosti. Konala se u nádraží u ISS, kam si měly děti 6. a 7. tříd ZŠ z celého Turnova dovést kola, aby mohly porovnat své znalosti v dopravních předpisech v testu a v obratnosti v ježdění na kole. Celkem museli absolvovat 5 disciplín a poté vyhlásili vítěze, kterého obdarovali drobnými dárky. Vše skončilo dopoledne. Dětem se to velice líbilo a určitě se budou těšit na další rok, aby si mohli něco podobného zopakovat.

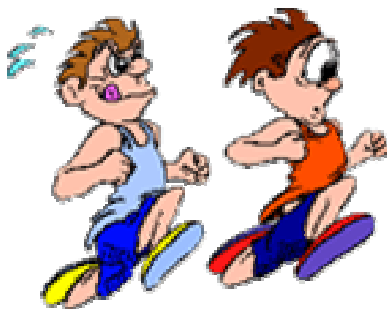
▪ Aneta Havlíčková

Středoškolský atletický pohár

Ve čtvrtek 21. září 2006 od 9 hodin se v Turnově konalo Okresní finále 25. ročníku CORNY Středoškolského atletického poháru pro rok 2005. Toto finále se celé odehrálo na Městském stadionu L. Daňka. Účastnily se školy z Jičina, Nové Paky, Turnova, Semil a další. Disciplíny byly rozděleny pro dívky a pro chlapce. Chlapci si mohli vybrat z : 100 m, 400 m, 1 500 m, výška, dálka koule 5 kg, štafeta 100 – 200 – 300 – 400 m. A dívky z: 60 m, 200 m, 800 m, výška, dálka, koule 3 kg, štafeta 100 – 200 – 300 – 400 m.

Z naší školy se účastnilo 11 chlapců:

- Bárta Tomáš (A1)
- Brož Michal (H1A)
- Jiříček Jan (H1A)
- Svoboda Petr (H1B) – nakonec nezavodil, neboť se zranil při rozsvičce L
- Mário Hájek (H1B)
- Illich Jan (A2)
- Ježek Pavel (H2B)
- Kašpar Jan (H2B)
- Hanus David (H2B)
- Kraus Michal (A3)



- Kouble Štěpán (H3B)

a 8 dívek:

- Kovářová Michaela (A1)
- Libušková Zuzana (H1B)
- Brendlová Lucie (H1B)
- Hynková Lada (H1B)
- Sklenářová Lucie (A2)
- Susková Jana (H2B)
- Lufinková Pavla (H4A)
- Marčíková Michaela (H4A)

Z našich studentů se nejlépe umístila Kovářová Michaela, která doběhla v běhu na 800m třetí (2, 40 min). Dále se taky velmi hezky umístil Jan Illich, který do cíle doběhl celkem pátý, a to rovnou ve dvou disciplínách v běhu na 400m (55, 5 s) a na 100m (12, 3 s).



Rozhovor s Michaelou Kovářovou:

Věnuješ se sportu dlouho?

- Ano, asi od třetí třídy – lyže, kolo,... a od páté třídy – orientační běh, gymnastická atletika.

Co teď konkrétně děláš za sport?

- Atletiku – běh na 300, 400, 800 m, skok do dálky, do výšky (nejčastěji ale 400 m).

Jak často se atletice věnuješ?

- Na tréninky chodím 3x týdně. Tedy poměrně často.

Dosahuješ vždy tak dobrých výsledků?

- Většinou ano. Ale pro mě už není dobrý výsledek jenom v kraji, ale i za něj jsem ráda.

Jak se ti líbilo toto atletické finále?

- Bylo to dobré, ale na opravdových atletických soutěžích je jiná (lepší) atmosféra. Ale jinak dobrý...

Vyhrála si někdy nějakou cenu?

- Ano mnoho. V pokoji mi visí 12 medailí a kupa diplomů.

Od kolika let sportuješ?

- Od 8 let chodím na tréninky, ale odmalička jezdím na kole. Sport mě prostě baví.

Co byl pro tebe největší úspěch?

- 8. místo na Mistrovství ČR v Jablonci nad Nisou 2005 (běh na 300 m), a 1. místo v Libereckém, Ústeckém kraji...

Jaké jiné koníčky máš?

- Koníčky většinou nestíhám, protože chodím na atletické tréninky a domů se dostávám kolem 7 hodiny večer.

Už víš co by si chtěla dělat po škole?

- To ještě nevím. Ale určitě alespoň vyšší odbornou, pracovat s anglickým jazykem...

▪ Lucie Pokorná

!!! Poradna !!!

Připravili jsme pro Vás novou rubriku s názvem Poradna. Jsme si téměř 100% jisti, že každý žák, ale i učitel této školy má nějaké problémy, s kterými by potřeboval pomoci a dále je nějakým způsobem vyřešit. Tato poradna bude samozřejmě ANONYMNÍ a bude probíhat tak, že nám svůj dotaz hodíte do schránky ve studovně na dveřích pí učitelky Flégrové, nebo můžete posílat své příspěvky na e-mailovou adresu našeho časopisu. Dále jsme odsouhlasili i možnost posílání Vašich příspěvků nám, na soukromé e-mail (M.Hire@seznam.cz, Kamila.Prokupkova@seznam.cz). Budeme se snažit vybrat co nejvíce příspěvků. Odpovědi a rady zveřejníme v dalších číslech časopisu.

Specializujeme se na psychické, vztahové, rodinné, ale i sexuologické problémy. Dále Vám také poradíme s problémy ve škole a s učením, jak se zachovat v určitých situacích (jak vyznat lásku a pozvat slečnu/chlapce na první rande; jak odmítnout ...). My jsme tu samozřejmě pro Vás a budeme moc rádi, když s námi budete spolupracovat. Doufáme, že nám pomůžete rozjet tento projekt.

Těšíme se na Vaše dotazy.

▪ Michal Híře & Kamila Prokupková

SEMTEX(T): Více než jen škola

Ahoj, jmenuji se Nikol Bárová a jsem ze třídy z H3A. Myslím, že většina studentů naší školy mě zná



a také mnoho lidí si mě na první pohled zapamatuje podle výšky a dlouhých nohou. Momentálně bych měla být jako každý student naší školy v lavici a učit se, ale jelikož dělám modeling a přiklonilo se ke mně trochu štěstí, tak jsem v hlavním městě Thajska, v Bangkoku. Nejsou to prodloužené prázdniny, pro mě je to práce, focení, přehlídky, reklamy a nejvíc času jsem tu zatím strávila na castinzích. Do školy se vrátím až v listopadu a budu muset hodně dohánět učení. Doufám, že nezklamou pana ředitele, který mi vyšel vstříc a bez problémů mě uvolnil na celé dva měsíce. Chtěla bych mu tímto ještě jednou poděkovat, protože na mnoho školách studenty nepouštějí, aby vykonávali svůj koníček nebo jeli třeba jen na týdenní dovolenou.

Co se týkalo mého odjezdu do zahraničí, musela jsem si zařídit plno věcí jako vízum, podepsat smlouvu se svou modelingovou agenturou tady u nás v Čechách, ale i s agenturou v Bangkoku. Potom jsem letěla sama letadlem přes švýcarský Curych, kde mají obrovské a nádherné letiště. Cesta trvala celkem asi 14 hodin, ale všechno se mi určitě vyplatilo, jelikož se mi



tady hrozně líbí a jsem ráda, že poznávám jinou mentalitu lidí, než jsme zvyklí u nás v Evropě. Je tu mnoho zajímavých věcí k vidění a také spousta novinek, které jsem ještě nezažila. Je úplně neskutečné, jak jsou v Thajsku všichni lidé neuvěřitelně kamarádští. Jsem vděčná za každou zkušenost, kterou zde získávám, i když to pro mne není vůbec jednoduché. Jsem tady sama Češka, a tak se musím spolehnout jen na sebe a na svou angličtinu, kterou si tímto pobytem zdokonalím. To považuji za strašně důležité.

Když jsem doma v Čechách, jezdím na modelingové castingy do Prahy, a to většinou během týdne, takže škola musí občas počkat. Když se ale člověku chce, tak se dá zvládnout obojí. Nesmíte se ničeho bát nebo se nechat zastrašit. Stůjte si za tím, co chcete nebo čeho chcete dosáhnout. A mějte svůj



názor a pohled na věc. Taky mi tahle věc ještě nedávno chyběla, což byla velká chyba. Je třeba obětovat hodně času, mít trpělivost a pevné nervy. Nikdy nedát najevo, že se bojíte nebo se vám něco nelíbí. Vždy mějte úsměv na tváři, to hodně pomáhá. Při mém koníčku poznávám mnoho nových lidí, přibývají kontakty a také zkušenosti, které jsou pro mne velice důležité. Vyzkoušela jsem si spousta věcí: natáčení reklamy nebo pro mne až moc adrenalinové focení na střechách domů na Václavském náměstí. Fotit mě baví, jelikož poznávám stále nové a zajímavé lidi, setkávám se s jinou prací a ani výsledky nikdy nejsou stejné.

Přes všechno to zajímavé a krásné, co tady vidím a prožívám, se už začínám stále víc a víc těšit na svoji rodinu, kamarádky a kamarády .

Hlavní město Thajska, Bangkok, je nádherné město a tímto bych Vás chtěla z tohoto skoro druhého konce světa pozdravit... Ahoj, Nikol!

▪ Nikol Bárová

PRŮBĚH jedné ženy

Nevím, co si o sobě ten blb myslí. Nesnáším tahle sezení, kdy vám někdo radí, jak se máte v manželství chovat, je to přeci vaše věc a nikdo se vám do ní nemá co rejpat. Kdybych znala odpověď na otázku, proč si myslím, že všechno není jako dřív, tak si všechno vyřídím sama a nemusím vyhazovat tak ohromný peníze za manželského poradce. Zajímalo by mě, jestli když má on sám v manželství krizi, tak se s manželkou v klidu posadí a dávají si otázky typu, proč to neklape. A promiňte, sice svoji dcerku miluji, ale nebudu otročit takovému stvoření, které sem si vzala. Opravdu nechápu, co jsem v něm mohla vidět, to musel být maximální a nevysvětlitelný výpadek mozku, který se, bohužel, probral až po pěti letech. Přišlo mi, jako by si i ten poradce myslel, že za naši krizi můžu já, že on je ten chudáček, který jen hledal utěšení v náručí mé nejlepší kamarádky.

Já bych si tak přála mít normální rodinu. Ráno se probudit vedle svého milujícího manžela a dostat ranní polibek, vstát, připravit snídani a Terezku do

klidně plula životem, než jsem se zlomila o skálu a osud mi ukázal i špatné stránky života. Teď tady cítím, že se také rozpouštím a že bych se nejradši rozplynula, protože už nemám pro co žít.

Nemůžu říct, že se balím zrovna s nadšením, ale co, aspoň se podívám do neznámých míst a možná si užiji i nějaké to dobrodružství. Nemyslím si, že nám pobyt na neobydleném ostrově pomůže. Sotva to vyslovím, jmenuje se Hačidžókodžima. Když Terezka mluvila s babičkou a ta se jí zeptala, kam jedeme, chudinka to nevyslovila ani do půlky dobře. Nechápu, proč letíme zrovna tam.

Když jsme po nekonečném letu konečně dorazili do Japonska, ještě nás čekala cesta na ten ozdravný ostrov. Jen z dálky byla vidět civilizace, jinak jsme byli na ostrově úplně sami. Dál od pobřeží byl postaven dům v typickém stylu, ostrov vypadal tajemně, ale přitom nádherně. Každý den nám sem měla přijet loď s potravinami a s tím, co bychom potřebovali. No, ostrov je dost velký, abych se na



školkou, dostat od nich pusu na rozloučenou a zamávat jim z okna. Jít si pěkně v klidu na nákup a s láskou připravit oběd, který by mi pochválili. A večer v klidu rodinně jít spát. Samozřejmě by mě ještě manžel ujistil, že ho i po letech manželství stále přitahují a žádná jiná v jeho životě není.

„Paní Musilová? Posloucháte nás? Právě jsme společně s vaším manželem přišli možná už na poslední možnost, jak udržet vaše manželství. Myslím, že se vám bude líbit.“ Pořád slyším tato jeho slova, slyším to pořád dokola jako nezastavitelnou nahrávku a do toho nesnesitelný křik malého děvčátka. Stojím na hraně skalního převisu a pozoruji vlny tříštící se o skály, tvořící bělostnou pěnu, která pomalu mizí. Ty vlny připomínají můj život. Plují takovou dobu oceánem, aby se roztrátily o skálu a stala se z nich obyčejná pěna, která po chvíli vymizí. Taky jsem si

týdenním pobytu nenučila, a Tereza aspoň uvidí úplně jiné věci než sídliště.

S Petrem, mým už skoro bývalým manželem, jsem zatím o manželských problémech nemluvila. Zatím jsem se ho jen zeptala, co to bylo včera v noci za rachot. Když mi odpověděl, že nic neslyšel, tak jsem se jen otočila a šla se opět projít. Odpoledne opravdu přijela loď s potravinami, tak jako další dny. Čtvrtý den byla obrovská bouře, a tak žádná loď nedorazila. Nevadí, stejně máme zásoby. V noci ještě usilovně přšelo, s Terezkou jsme ale brzo usnuly.

Když tu se probudím s obrovskou bolestí hlavy. Předemnou stojí malý, určitě japonský muž. Koukám do hlavně zbraně, mám svázané ruce. Co se to děje co po mě ten člověk chce? A kde je vlastně moje dcera? Ježíši, kde je Terezka? Do pokoje vstoupili další dva muži, Japonci, a za ruku táhnou

k smrti vyděšenou Terezu. Japonec na mě začne křičet a naznačuje mi, ať vstanu. S rukama zavázanýma za zády to není ani trochu jednoduchý a k tomu mě bolí hlava jako střep! Kde je vlastně Petr, kde je? Matně si vybavuji, že mě vzbudila jakási rána, něco jako výstřel. Hlavou mi koluje spousta myšlenek a otázek, že mě z toho hlava bolí ještě víc. Co nám to říkali ti lidé, kteří nás sem přivezli? Něco o tlačítku, kdyby se náhodou něco vážného stalo, proč jsem je neposlouchala víc. Zatímco přemýšlím o naší záchraně, scházíme po schodech dolů, kde v místnosti leží tělo, tělo mého manžela. Teče mu z hlavy krev. Zakřičím hrůzou! Vypadalo to, jako by se někam plazil, než zemřel. My taky zemřeme, kruci, proč jsme sem jezdili, mohla jsem se v klidu rozvést a teď? Nechte nás být, moje dcera sotva strachy dýchá, bože, ona snad musela vidět, jak vraždí jejího otce! Pak mě napadne, kam se Petr plazil. Plazil se k tomu tlačítku a opravdu, viděla jsem ho! Bylo na zdi u dveří, teď ho jen chytře zmáčknu. Ti vrazi nejspíš o něm ani nevědí. Zahraju omdlení a ramenem ho stisknu, rozsvítí se červeně. Japonec mě okamžitě uhodí do břicha div nepadnu doopravdy. Venku ještě pořád zuří bouře a cesta klouže. Podvědomě se loučím se životem. V takovémhle počasí nikdo nepřijede a oni nás buďto zabijí teď nebo nás prodají na trhu s bílým masem,

vždyť je to pořád v televizi. Musím něco podniknout, přeci takhle nemůže moje dcera skončit, to ne!

Najednou se to vše seběhlo neskutečně rychle. Ale na konci ležím na zemi v lehce omráčeném stavu, vedle mě stojí jeden z těch lidí, co nám vozili jídlo a má namířenou zbraň na jednoho z Japonců, který drží moji dceru a pod jejím krčkem má obrovský nůž. „V pořádku?“ zeptal se mě zachránce. S bolestí kývnu hlavou a snažím se posadit. Tak jen s hrůzou v očích pozoruji situaci, kdy se stal přesný opak toho, co jsem chtěla. Měla jsem zachránit Terezu, ne sebe. Přijde mi to jako neuvěřitelná doba, kdy pozoruji svou dceru a představuji si ji, jak vyrůstá a stává se z ní krásná mladá žena a přitom už teď může skončit její krátký život. Pak se náhle Japonec sune k zemi, až je za ním vidět další muž s napřaženým klackem, Japonce to však neomráčí úplně, ještě se napřáhne k Tereze a strčí do ní. Ona po bahně klouže k hraně převisu. Vše se stane tak rychle, že sotva slyším výstřel, který zasáhl Japonce. Hlavně musím chytit svoji dceru, ze všech sil vstanu a napřáhnu se pro ni, chytanu ji jen tak. Chytanu její malou ručičku, když už visí z převisu. Jednu ruku mám postřelenou a druhou vysláblou. Prosím mě, ať ji vytáhnu. Snažím se, ale klouže, už ji držím jen za prstíčky. A pak, jen vidím moji holčičku, jak letí vstříc vlnám a ostrým skalám. Zachránce mého života přispěchají na pomoc pozdě, moc pozdě.

▪ Kristýna Mertová

Francouzi u nás

V druhé polovině srpna, kdy jste si ještě naplno užívali prázdnin, věnovalo se několik učitelů hostům z Francie. Do našeho města totiž zavítali zástupci střední školy Institut Rural de la Loire z města Saint Etienne, aby se v rámci evropského programu Leonardo da Vinci pokusili navázat kontakty s naší školou. V rámci bohatého programu měli možnost seznámit se s výukovým programem a prostorami školy, zavítali do harrachovského hotelu Svornost, kde konají „hotelováci“ praxi, prohlédli si nový Hotel Babylon v Liberci a moderní kuchyň v turnovské nemocnici. Zaujala je také výroba tradičního českého nápoje v Pivovaru Svijany a specifická gastronomie ve středověké krčmě v Dětenicích. Výlet po Českém ráji a prohlídka



hlavního města Prahy byla vítaným zpestřením. Na závěr pobytu se pak uskutečnil slavnostní oběd ve školním restaurantu, v jehož průběhu předvedlo několik žáků své odborné dovednosti při přípravě míchaného aperitivu, servisu svíčkové na smetaně, flambování palačinek a prezentaci moravských vín. Ředitelé obou škol, Jean-Claude Tatu a Otakar Špetlík, pak projednali další postup přípravy další spolupráce. Ta by mohla v budoucnu získat podobu výměnných pobytů a stáží. K nim by se našim žákům náramně hodila alespoň základní znalost francouzštiny, kterou lze získat v nepovinném předmětu.

▪ Radek Drašnar



Kde že loňské sněhy jsou...

... napadlo mne, když ve 4. (velikonočním) čísle školního časopisu v článku Na život a na smrt projevila Nikol Bárová lítost nad zrušením soutěží Miss Ideal a Ideální Misák. Protože jsem patřil v minulosti k hlavním organizátorům obou akcí, rozhodl jsem se na její povzdech reagovat a situaci trochu ozřejmit. Nejprve ale kratičké vysvětlení pro ty, kteří jsou na škole krátce a soutěže nezažili. Při Miss Ideal šlo o volbu nejkrásnější, nejpohotovější, nejsympatičtější studentky z naší školy, v pozdějších letech pak ze všech turnovských středních škol. Šlo o seriózní záležitost a většina dívek brala zkraje svoji účast vážně a dobré umístění chápala jako věc osobní prestiže. Soutěž byla dotována Městem Turnov, podporována mnohými místními firmami a organizacemi, chápána jako neoficiální „Miss Turnova“, sledována médii.

Ideální Misák pak vznikl jako protipól. Byl určen jen „hotelovákům“ a „akád'ákům“ a kladl si za cíl být především přehlídkou studentské recese, humoru a schopností pobavit. Obě akce byly obrovsky organizačně náročné, zpravidla je připravoval pouze tříčlenný tým. Ten trávil hodiny a hodiny vymýšlením témat a scénářů, pořizováním cen a zajišťováním doprovodného programu, stahováním a mixováním hudby, sháněním finančních prostředků, technickým a personálním zabezpečením. Všichni (D. Votrubicová, R. Drašnar, A. Dědeček a později J. Hajn) tak činili rádi a s láskou. Ovšem jen do té doby, než se



Miss Ideal přestaly účastnit studentky ostatních středních škol, čímž soutěž ztrácela tak trochu smysl. Do chvíle, kdy v den uzávěrky leželo na stole jen několik přihlášek a bylo nutné řešit, zda akci uspořádat nebo ji odvolat. Do okamžiku, kdy některá vystoupení v soutěžních disciplínách překročila míru vkusu a stala se směšnými až trapnými. Do situace, kdy někteří kolegové (kolegyně) soutěž kritizovali aniž by nabídli pomoc. Navíc se nakupily pracovní povinnosti, mnoho času zabrala tvorba školních vzdělávacích programů v rámci Pilotu S a sil k organizování zábavy studentů se prostě nedostávalo. Proto se Miss Ideal konala na podzim roku 2004 prozatím naposledy.

Stejný osud stihl i „misáka“, jen o několik měsíců později, na jaře 2005. Účast chlapců přestala být dobrovolnou záležitostí a bylo nutné je přemlouvat až prosit. Vytratily se prvky příjemné studentské recese, tyto byly v mnohých případech nahrazeny vulgaritou a rádoby chlapáctvím. Velmi složitým se navíc stalo finanční krytí akce. Jen pronájem městského kina přišel i po slevě na téměř 10 tisíc korun, dotaci nebylo možné očekávat a veškeré náklady byly hrazeny jen z prostředků Sdružení rodičů a přátel OAHŠ. Toho sdružení, na jehož účtu by se měly prostřednictvím žáků soustředit členské příspěvky rodičů. Když však mnozí odmítají minimální částku 200,- Kč zaplatit, pak se prostředků vskutku nedostává...

S názorem, že obou akcí je velká škoda, se ztotožňuji. Za stávající situace a podmínek soutěže ale neobnovíme. Pokud byste mne (a všechny ostatní zainteresované), milí studenti, přesvědčili, že nehodláte být jen pouhými konzumenty zábavy a programu a jste schopni přiložit ruku k dílu a na organizaci se aktivně podílet, dalo by se o soutěžích znovu uvažovat. Záleží tedy hodně na vás.

▪ Radek Drašnar



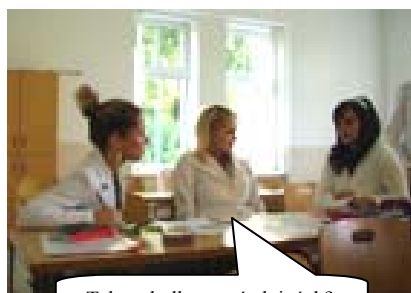
Lucka,17: Přijela z dovolené a rovnou do školy.Jenže na dovolené přišla do jiného stavu.

Monika,17: Lucky nejlepší kamarádka.Pozná,že něco není v pořádku.

Lenka,37: Lucky mamka,který je i její kamarádkou.Pomůže jí i v nejtěžších chvílích.

Nevydařený prázdninový flirt Nevydařený prázdninový flirt

Lucka jede na dovolenou a tam prožije flirt,pak se musí vrátit zpátky do školy. Něco ale není v pořádku. Pomůže jí mamka a kamarádka Monika?



Tak co holky o prázdninách?



Jo dobrý byla jsem v Egyptě.



Já ve Španělsku

A co ty Luci?



A co?

Potkala jsem super chlapa, ale ženatej.



Teď už nic,byl to jen úlet, už mi ani nepíše



Večer kouká Lucka na e-mail

Zase nic



Čau,co je?

Nic,je mi nějak divně,jdu spát



Ráno se Lucka vzbudí,ale je jí pořád špatně



Po škole jdou holky do posilovny

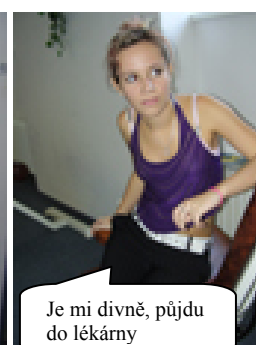
Tak co už se ozval?



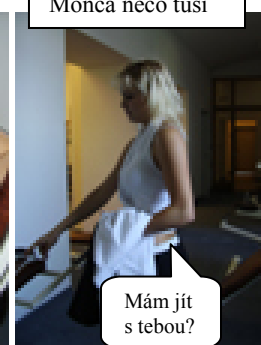
Ne



Co ti je?



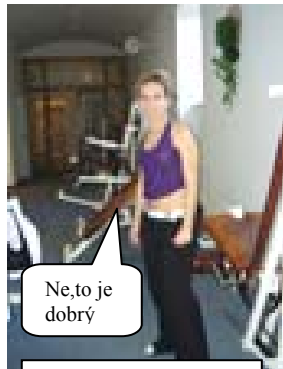
Je mi divně, půjdu do lékárny



Monča něco tuší

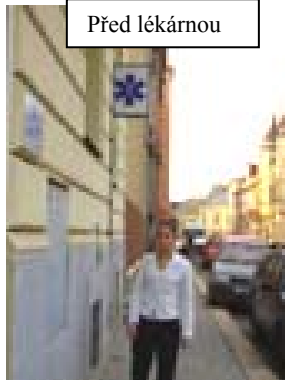
Mám jít s tebou?

SEMTEX(T): Fotoromán



Ne, to je dobrý

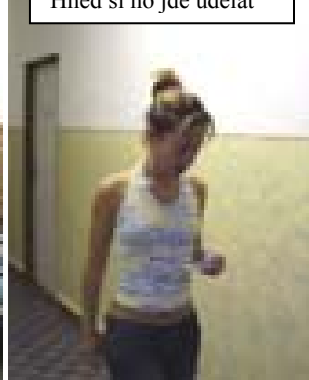
Netrpělivě čeká sama na pokoji



Před lékárnou



Lucka si koupila těhotenský test



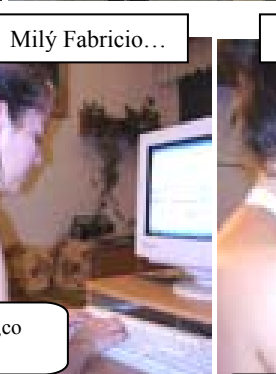
Hned si ho jde udělat



Netrpělivě čeká sama na pokoji



Test je pozitivní



Milý Fabricio...

Sakra, co teď?



Lucka mu napíše, co se stalo



Musí zavolat mamce...

Mami, něco se stalo



Ta ale zareaguje tak, iak nečekala

Luci, hlavně se nenamáhej, nějak to vyřešíme



Ve škole

Musím ti něco říct, pojd' na chodbu



Jsem s tím Španělem těhotná, nevím, co mám dělat



Musíme něco vymyslet, je ti 17, to si nemůžeš nechat



Mamka, řekla, že to vyřešíme doma



Pak jí přijde SMS od Španěla, že se stěhuje do Prahy a dá jí peníze na potrat



Doma...



Ahoj Luci, tak co?

Ahoj mami



Už to mám všechno zařízený

On přijede a dá mi peníze na potrat.



Obě jsou šťastné, že se to vyřeší

KONEC

▪ Aneta Alterová, Andrea Marečková

Každého z nás občas "honí mlsná". No a pro ty mlsné jazýčky tady mám recept na pravý medovník. Není zas tak náročný na přípravu a je opravdu výborný. A je to i recept pro holky, které chtějí sbalit nějakého kluka, tohle zaručeně zabírá :) Tak honem, honem do práce a všem Vám přeji dobrou chuť!
Medovník

Medovník

Budeme potřebovat na těsto:

3 vejce, 300g krupicového cukru, 1 Heru, 3 lžice tmavého medu, 1 lžičku jedlé sody, 400g hladké mouky

na krém:

1 plechovku slazeného kondenzovaného mléka, 300g másla

Postup:

Připravte vodní lázeň - a hlavně pevné nervy (to byl vtip ☺). Do kastrolu nalijte vodu a postavte na něj misku tak, aby se nedotýkala hladiny, tak to se zatím zdá lehké. Vodu přiveďte k varu. Do misky vložte Heru (bez obalu) a nechte ji pomalu rozpustit. Potom do ní rozklepněte vejce a postupně přidejte med, cukr, mouku i JEDLOU sodu.

Troubu předehřejte na 170 a dávejte pozor, ať se nespálíte jako já ☺.

Směs v misce míchejte vařečkou přibližně deset minut, dokud těsto nebude mít zlatavou barvu. Vzniklé těsto rozdělte na šest stejně velkých dílů.

Na plech natáhněte pečicí papír a obkreslete na něj talíř (pokud máte mladšího sourozence, tak ho tím můžete zaměstnat. Do kruhu pak gumovou stěrkou rozetřete v co nejtenčí vrstvě těsto, mělo by kružnici asi o centimetr přesahovat (tak to už je o nervy). Placku pečte dozlatova (sedm až deset minut) a totéž proveďte i s ostatními. Upečené placky okrájejte. Na každou můžete položit talíř a nožem oříznout přesahující okraj. Okraje nevyhazujte, budete je potřebovat na závěrečné zdobení (no, když jsem to dělala já, tak mi je mamka snědla).

Vyrobte krém a posypku. Máslo a mléko vyšlehejte do hladka. Nakonec připravte posypku z okrájených kousků těsta – kraje vložte do mísy a prsty je najemno rozdrobte. Sestavte dort. Rozetřete krém na první plát. Přiklopte další plackou, kterou opět namažte máslovým krémem. Opakujte tak dlouho, dokud vám nedojdou medovníkové pláty. Potřete celý dort včetně boků krémem a poprašte připravenou posypkou.

Na závěr umyjte nádobí (a dejte pozor aby Vám medovník mezi tím někdo nesnědl!)

▪ Nikola Sluková



Nápoje

Léto je pryč, venku svítí poslední sluneční paprsky a my sedíme opět ve školních lavicích. A jelikož všichni profesori se domluvili, že nás „upisemkují“ k smrti, tak pro vás mám něco na zlepšení nálady. (Kdyby to náhodou nezabíralo, tak to zkuste umíchat svému učiteli ☺)

Banánová republika

Whisky Cream Stock 4cl
ananasový džus 10 cl
smetana 3 cl
kokosový sirup 2 cl
banán 1 ks

Postup: Všechny ingredience nadávkuje do mixeru a po dostatečném rozmixování nápoj slijeme do sklenky typu TUMBLER a ihned podáváme.



Coco Choco

Kokosový sirup 2 cl
Smetana 4 cl
Tekutá čokoláda 2 cl
Mléko 10 cl

Postup: Vše slijeme do šejkru a nápoj protřepeme. Přes barové sítko (kdo nemá, tak i přes normální) a nalijeme do sklenice typu LONG. Můžeme dozdobit čokoládou a plátky čerstvého kokosu.

Chiquita a její tajemství

Pomerančový džus 4 cl
Banánový džus 4 cl
Smetana 4 cl
Grenadina 2 cl

Postup: Všechny ingredience promícháme v šejkru a nalijeme do sklenice typu TUMBLER, naplněné ledem.

▪ Monika Myšková

Rozhovor s Radkem Drašnárem

1) Stýská se Vám po bývalé třídě?

Jak to tak v životě chodí, po někom ano, po někom ne. Stejně to ale byla parta fajnových lidí...

2) Porovnáváte svoji bývalou třídu se svými nynějšími žáky?

To dost dobře nejde. Na počátku studia je každá třída téměř stejná. Teprve postupem času se vytvářejí dobré, horší nebo špatné vztahy.

3) Jaké je pro vás studium na vysoké škole?

Časově náročné (přednášky o víkendech), namáhavé (množství seminárních prací), ale i obohacující (poznání studia i z té druhé strany).

4) A co studujete?

Spolu s ostatními gastronomy jsem začal tříleté bakalářské studium oboru učitelství praktického vyučování na Pedagogické fakultě Univerzity v Hradci Králové. To budeme vzdělání, až to dokončíme... ☺

5) A zvládáte to bez problémů?

Jsme teprve na začátku, ale problémy jistě přijdou. Jsme snad natolik silní, abychom je překonali.

6) Těšil jste se na nový školní rok?

Nemohl jsem dospat začátku! Prázdniny jsou moc dlouhé, školní chodby zejí prázdnotou, není koho učit, komu dávat jedničky a pětky☺.

7) Věříte, že mezi novými žáky najdete další talentované barmany?

Tak o tom jsem přesvědčen, ale je to především na nich. Já vytvořím podmínky, pomohu s tréninkem, posloužím jako taxikář při dopravě na soutěže a další akce, ale aktivitu očekávám od žáků.

8) Jak dlouho působil na zdejší škole?

Odpověď mne samotného dost překvapila. Ať počítám, jak počítám, začínám už 15. školní rok. Jsem tedy pamětník, se školou jsem prožil dobré i zlé, ale nedám na ni dopustit.



9) Baví vás to ještě?

Učení stále ano, ale přibývající byrokracie a nejrůznější reformy školství mně berou síly a unavují.

10) Přál jste si vždycky stát se učitelem?

A to snad ani ne. Tak se to před lety nějak přihodilo...

11) Jaké máte koníčky?

Moje práce je mi největším koníčkem. Koníček je pes – to zní divně, že? Rád poznávám nová místa v naší republice, relaxuji při folkové hudbě. Pěstuji „gaučing“ a „ležing“.

12) Jak se jmenuje váš pes?

V očkovacím průkazu má uvedeno Bambula, říkám mu Bambík a ve chvílích psychické nepohody je to pro mě Kanýsek od slova canisterapie (terapie s pomocí psa). Když mě ale vláčí parkem, používám i nepublikovatelných pojmenování.

13) Odkud pocházíte?

Vlastně skoro z celé republiky. Narodil jsem se v jednom ze severních výběžků, s rodiči pak žil roky na Třeboňsku, studoval ve světoznámých západočeských lázních, na vojně byl na západním Slovensku, pracoval pak v Krkonoších a zakotvil v Českém ráji.

▪ Iva Andrejsová

Bezpečnost práce

Já jsem nějaký Pepa Bedrna a dřív jsem makal jako řidič u popelářů. Nevyšel mi život, rodiče nebyli ve straně, a tak jsem nemohl jít nikam na školu, nakonec jsem skončil na učebním oboru instalatér, ale vůbec mě to nebavilo, tak jsem nedodělal školu. Od šestnácti pracuju, tak po různu. Byl jsem ve fabrice, ale nebavilo mě to, tak jsem si udělal řidičák a jezdil jsem chvíli u jedné dopravní firmy, ale tam jsem zase chlastal, tak mě vyhodili dřív, než jsem stačil něco provést. Od té doby v práci nepiju.

Sedím za neúmyslné zabití. Tak mám spoustu času. Za volant už nikdy nesednu, pořád cítím ten hrbol. Když jsem pracoval u popelářů, jezdil se mnou Fanouš, jeden vůl, co pořád chlastal. Nerad jsem s ním jezdil, měl jsem za něho zodpovědnost a on si nikdy nedal říct. Jednou se mnou takhle jezdil, měl stát vzadu na stupačce, jak byl ale navátej, tak dělal kraviny a slítnul mi pod kolo, no jak jsem couval, přejel jsem ho a on byl na místě tuhej.

Teď za to sedím, on sice porušil svoji bezpečnost práce a skočil mi tam a já jsem tomu nemoh zabránit, ale byl opilej a já jsem to věděl. Neměl jsem ho vůbec pouštět do práce. Jsem rád, že za to sedím, protože tady mám spoustu času na přemejšlení a taky doufám, že se tady zbavím těch hroznejch nočních můr. Pořád cejtím ten hrbol.

Zajímal by mě názor na tento příběh, je totiž na základě pravdivé události. Tento rok na jaře, takhle zahynul popelář, když spadnul svému autu pod kolo. Byl na místě mrtvý a v krvi měl asi 2,5 promile alkoholu. Ale stíhán je za to řidič, protože v tu chvíli to byl jeho nadřizený a neměl ho tak vůbec pouštět do práce.

▪ Veronika Mašková



31. října 2006 proběhne na naší škole již devátý ročník celostátní soutěže "Svět patří nám"

Je to soutěž tříčlenných družstev středních a odborných škol v disciplínách cestovního ruchu. Klaní proběhne ve čtyřech disciplínách:

1. Prožijte dovolenou právě v našem kraji

Soutěžící bude mít za úkol co nejpůsobivěji přesvědčit porotu, proč prožít dovolenou právě v jejich kraji.

2. Studovat na naší škole je velmi zajímavé.

Soutěžící musí co nejlépe vychválit zajímavosti jejich škol.

3. Ukázka výkladu zajímavé atraktivity spádového regionu školy.

Soutěžící má za úkol popsat atraktivní místo v regionu školy.

4. Finále- test:

Zařazování obrazových ukázek do oblastí České republiky.

Zařazování obrazových ukázek do oblastí Evropy.

Řešení praktických úkolů techniky a ekonomiky cestovního ruchu.

Naši školu budou reprezentovat Janoušková Klára: Výklad ze zámku Humprecht

Votýpková Vendula: Upoutávka na dovolenou do Českého ráje

Bešíková Kateřina: Propagace zajímavostí a atraktivit naší školy

Předpokládaná účast 14 – 16 družstev! Držte palce našim soutěžícím!!!!!!!!!!!!!!

▪ Beáta Klápšťová

Petr Koliáš: Bratři VI.

Příběhy lidí, nekončí většinou dobře, šťastně, ani hezky, temnota obepíná svět stejně jako světlo.

Hlavatý se usmál a zvedl se ze židle. Chvilí přešlapoval po pracovně a cosi žmoulal mezi prsty. Byl očividně dosti rozrušený. Pak oba chlapce obdařil zářivým úsměvem a řekl: „Roky už mi ukázaly, že vám se nedá věřit. Tak to nebudem prodlužovat, jo.“ Pak oba chlapce dovedl do Cely a po mnoha hodinách k nim přišel s něčím, co vypadalo jako gril, a měl sebou tyč, na jejímž konci bylo železné L. Hlavatý si k nim přisedl a nasadil jim pouta. Pak zapálil s ledovým klidem gril a čekal. Když uznal, že je teplota dostatečná, dal nad něj nažhavit tyč. Netrvalo dlouho a tyč byla rudá. Vzal jí a sedl si k Vemtovi a dlouze se mu zadíval do očí, v nichž se zračil nesmírný strach a stesk. Pak promluvil: „Jste lháři a navždy už vám zůstane tenhle cejch. L jako lháři, rozumíte, co chci udělat. Až s ním vyjdete z této cely, každý si do vás může kopnout, dle libosti vás uhodit, co se mu jen zlíbí. Tak zatněte zuby, teď to zapálí, pak už to bude pálit celej váš zbytek života.“ Na ta slova smýknul s Vemtem a zatavil mu L hluboko do ramene. Vemt křičel jak v předsmrtné agonii. Když Hlavatý asi po minutě L vyndal, Vemt už jen plakal. Přešel ke grilu a znovu L rozžhavlil. Pro se nechtěl dát tak snadno jako jeho bratr. Kopal, vřískal, ale nic platné mu to nebylo. Hlavatý se jen smál, a protože se podle jeho názoru moc ošival, nechal mu tam L dýl než jeho bratrovi. Pak se klidně sebral a odešel.

Tak teď už je vše jasné, Hlavatý si zařizoval mlčení dětí tak, že do Domova posílal falešné kontroly. Dítě dvakrát nechybje. Až na výjimky. Tuším, že jedno lidové moudro praví, že neexistuje pohár, který nepřeteče, a to je pravda. A když se ho někdo snaží příkrýt a vodu tam neustále nějak přilévá, tak vzniká tlak, až nakonec pohár vybuchne a zanechá jen škody. A pokud mohu jejich mysl přirovnat k pohárům, měli bouchnout už dávno, ale něco v nich zřejmě čekalo na tuto chvíli.

Když je pustili ven, každý, kdo je viděl, si do nich kopnul nebo jim provedl jinou zlomyslnost. Ale to už jim dávno nevadilo. Potřebovali se teď dostat někam mimo dosah zlých uší. Museli tedy naposledy ohrozit své bezpečí a šli do Klubu smrti, jak mu začali přezdívat. Otevřeli dvířka, kupodivu nebyla zamčená a vešli dovnitř. Sedli si na zem a jeden na druhého pohlédli. Do místnosti nyní pronikalo jen mírné světlo ze škvír mezi prkny poklopu. Pro vytáhl pistoli, kdysi si dali slib, že až půjde do tuhého, zbraně zničí a papír s příběhem o rytíři roztrhají. Vemt přitakal, vysunul svou pistol a položil ji na tu bratrovu. Pak Pro odněkud vytáhl cár papíru a položil jej na zbraně. Na chvíli se rozhostilo ticho, to jak se oba horečně snažili najít ta správná slova. Nakonec se objasnění situace

ujal Vemt: „Bratříčku, nejsme už děti a myslím, že to, co ti chci říct, je už jasné. Jestli nás chytanou, tak nás Hlavatý jistě zabije. A já si myslím, že nás chytanou, ale kdyby se vždy vyplnilo to, na co jsem myslel, tak už tu nejsme.“ Pro se na něj podíval a řekl: „Víš, že tě nezradím. Tak jako vim, to, co mi tím chceš naznačit, už taky vim, že naše „Spasitelka“ už nepřijede. Vždycky sme se o sebe museli postarat sami. A jedinej náš majetek byly tyhle dvě pistole a ten papír.“ Vemt navázal: „Rozumim ti. Ale mylíš se, máme taky sebe. A myslím, že to je víc, než ty dvě pistole a kus papíru. Teď musíme utýct a najít mámu.“ „Jo, zažili sme si už dost. Mám nápad, Petr říkal něco o spisech, který má Hlavatý u sebe, tam bychom se mohli dočíst, kde je mamka, aspoň Petr říkal, že tam něco takovýho je.“ Vemt se usmál a zlomil bratrovu zbraň. Nato Pro zlomil Vemtovu a oba roztrhali papír. Teď by měli být rytíři...

„V kolik?“ zeptal se Pro Vemta, když došli na prázdný pokoj. „Až budou večere, to nebude Hlavatý v pracovně.“ Pro se podíval na budík u Petrovy postele. „Tak ty už sou dvacet minut.“ Vemt polknul horkou slinu: „Tak dem.“ Vemt se usmál, jako by to bylo to nejslastnější, co kdy slyšel. Ne že by se na výlety nejezdilo, ale prý z bezpečnostních důvodů a na přání Pěti, na ně nemohli. Tudiž mohli jen vzpomínat a vzpomínky byly dost trhané. Chtěli vidět přírodu a město a hlavně jejich dům. Pomalu se vykradli ven z místnosti a šli do pracovny. Po cestě potkali Veselou, která se na ně kupodivu usmála a nechala je jít dál. „Vidíš to, brácha, nebo sem měl vidiny.“ „Já viděl to samý.“ Nakonec došli dlouhou chodbou až k pracovně. Pro jistotu zaklepal na dveře a když nikdo neodpovídal, tak vešli dovnitř. „Je to blbost, Vemte, sme prokletý, osud nám to nedovolí, takhle lehký to být nemůže.“ „Osudu se občas musí pomoci.“ Vyzkoušeli postupně všechny přihrádky, nic moc v nich nebylo, až na nejrůznější, zřejmě zabavené, věci. Pak došli ke skříni, ze které vycházel podivný pach. Když Pro vzal za jedno křídlo skříně, zlověstně zachrastila, jakoby v ní byly okovy. Skříň byla zamčená. Pak konečně přišli k jeho stolu a našli přihrádku, ve které byly spisy. Chvilí jim to trvalo, ale po chvíli našli složku se jmény Pro a Vemt. Pro se zaradoval a lačně složku rozevřel. Stálo v ní:

Jména: Pro a Vemt

...

Místo nalezení: ... u popelnice na rohu Mal...

...

Zařízení: ...

Matka: Neznámá - mrtvá

Otec: Neznámý - zřejmě mrtvý či nezvěstný

Náhle jimí projel blesk. Vemt popotáhl a Pro nebyl schopn pohybu. Všechny ostatní údaje jim

byly k ničemu. Pro se po nějaké době konečně nadechl a rozhodl se povstat z popela a vytáhnout z něho i bratra: „Tak proto tak dlouho nejela, žádná není. Ale co sme čekali. Teď není čas brečet, musíme jít. Budem se držet plánu, možná udělali nějakou chybu, když to psali.“ „Možná, možná ne. Chci se ještě na něco podívat.“ Pro sjezl prstem dolů, kde stálo „Životopis“. Hluboce se nadechl, doufal, že najde nějakou zmínku o tom, že matka je stále živá. Dal se do louskání, bratr mu četl přes rameno. Chvilí to trvalo, ale když dočetli, oba se na sebe podívali a v jejich pohledech byl jasný podtón hrdoosti, co už zažili a jelikož to bylo psáno člověkem, který místo formálního Pro a Vemt používal zlatička, měli radost, že někde žije někdo, kdo je má rád. (Primář, který to psal, už dávno v jejich mysli neexistoval, byl tam jen hodný pán z mládí, kterého si spojovali s otcem.) Zároveň i nesmírné zklamání ze smrti matky. „Ještě něco.“ zakřenil se Pro a vytáhl složku se jménem Petr Pan.

Jméno:...

Místo nalezení: Odevzdán rodiči

Matka: Jane Panová

Otec: George Pan

Životopis:

Petr už od malička trpěl chorobným sadismem. Jako dítě mučil děti kolem sebe a obklopoval se těmi nejhoršími, co vesnice dala. Ve školce začal podle své výpovědi mučit zvířata, jejichž mučení občas, cituji, „ukončil“. Nedokáže být sám, připadá si tak nejistě a nesvůj...

Byl přemístěn do nápravného zařízení a doufá se v nápravu. Byl přemístěn, když ho matka našla, jak uprostřed místnosti obklopen kamarády podřezával jejich domácího psa. Uvažuje se o psychiatrii. (Tužkou připsané) Ale protože má Pan George dobré známosti, dostal se Petr ke mě. Bude mi zato dělat chajzlšpicla kontrolóra u fakanů pcha.

Pro se rozesmál. Náhle to zapadlo jako mozaika. Ten starý pán u té komise, která je předala Hlavatému, byl nápadně podobný Petrovi. Vemt se usklíbl: „Cítí se nejistě, sám a mučí zvířátka.“ Pro to pochopil jako povzbuzení a tak se přidal: „Myslím, že než odjedem, máme ještě nějakou práci.“ Oba všechno rychle poklidili a odebrali se na pokoj. Štěstěna jim dnes opravdu přála. Jen přišli, zjistili, že Petr spí na posteli, sám. Pro přiskočil ke dveřím a zamknul je na zámek, klíč si dal do kapsy. Vemt přešel k Petrovi a jemně ho otočil k sobě. Petr ihned spustil: „CO CHCEŠ TY DEBILE, mám ti dát pěstí.“ Vemt se usmál a pravil: „Pěstí dostaneš ty.“ A taky mu ihned jednu našil. Petr zděšeně vyskočil a začal pobíhat po místnosti: „Hýle, Formane, kde ste?“ Pro mu podrazil nohy a když se Petr otočil na záda, zlomil mu jednou dobře mířenou ranou nos. Petr začal chrčít cosi jako: „To vás přijde draho a já vás zabiju.“ Vemt k němu však přišel a jedním kopnutím mu vyrazil dech. Petr se

vrhnul ke dveřím. Ty však byly zamčené. Petr se začal stresovat a narychlo plácal: „Já, já, budete mí oblíbenci, udělám z vás svý par...“ Plesk! To mu dal Vemt jednu facku za oba bratry. Petr se vrhnul po Proovi, ten se mu však s mrštností vyhnul. Léta, která strávili pod jeho útlakem, nešly nijak smazat a teď chtěly ven, volaly po krvi. Ty roky, co pro ně byl Petr bůh, se náhle namačkaly do malého časového úseku, ve kterém si to na něm mohli vybit. Bylo to jako balzám na duši, když ho teď viděli krčícího se v koutě, jak prosil o milost, jako oni už tolikrát jeho, a nebylo jim vyhověno. Náhle se do Proa vkradl malý záchvěv soucitu. Ani nevěděl, kde se v něm vzal, ale sáhl do kapsy a hodil Petrovi klíč, jako pán hází psovi kost a řekl: „Dneska ti trápení „neukončíme“, ale opovaž se



ještě někoho ponižovat a my přijdem a pak se třes. My totiž už odcházíme, chápeš, co ti říkám Petře, chci abys to řekl Velký hlavě, která nás připravila o všechno. Teď mi zmiz z očí!“ Na ta slova se Petr prosmýknul okolo Vemta, odemknul a utíkal pryč, zanechával za sebou jen krvavou stopu. Vemt se vyčítavě podíval na bratra a pravil: „Proč? Proč? Proč?“ Pro se na něj smířlivě podíval a odpověděl: „Musí to skončit, ale ne takhle. Víím, že sme ho mohli zmrzačit, nebo zabít, ale co by nám to dalo, nejsme vrazi.“ Pak se na Vemta usmál a pokynul mu rukou, aby šel za ním.

Úplně s klidem došli k hlavním dveřím budovy, otevřeli si je a s hlubokým nádechem rychle vyšli do tiché vlahé noci...

▪ Petr Koliáš